

[Søren P. Larsen.]

Socialdemokratiet ubluferdigt i Fjor, for mindre end halvandet Aar siden, her i Rigsdagen fremsatte store Krav, saaledes som jeg har dokumenteret ved Oplæsning af Rigsdagsaarbogen. Jeg maa sige, at jeg tror det ærede Medlem Hr. Bundvad er et godt Menneske, jeg tror endog bedre end den højtærede Minister, for han bad dog Ministeren huske paa et af den tidligere Socialministers Programpunkter, medens Ministeren overhovedet ikke har berørt det. Naar man for mindre end to Aar siden har kunnet henvende sig til Offentligheden ved Fremsættelse af saa rigoristiske Krav, som man har gjort fra socialdemokratisk Side under Ledelse af det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, tror man, at man saa kan afvikle dem totalt fra 1946 til 1947? Her drejer det sig efter min Opfattelse slet ikke om nogen ringe Ting, det drejer sig om den Redelighed, som man ogsaa maa kræve af politiske Modstandere: at de Krav, der rejses i 1946, vedstaar man i 1947, for ellers stempler man sig selv som havende fremsat urimelige og uholdbare Krav, medens et andet Parti havde Regeringsmagten. Det er det, det drejer sig om, det er det, der er det faktiske i denne Sag. Ministeren kom med den Talemaade, at han ikke vilde rejse Strid. Ja, men tror man da virkelig, at vi er saa naive, at man kan byde os disse Krav som Udtryk for socialistiske Ønsker i 1946, og i 1947 lade, som om disse Krav overhovedet ikke har været fremført? Jeg har ikke forlangt og venter heller ikke at faa nogen Undskyldning fra Socialdemokraterne. Nej, det venter jeg ikke, de er ret haardføre mange af dem, jeg kender dem. Men det, jeg vil gøre her, er at binde Socialdemokratiet i Fremtiden — de bliver nok Oppositionsparti igen inden saa længe —, saaledes at de ikke paa ny falder for Fristelsen, som de faldt for den i den kortvarige Periode, de var uden for Regeringsmagten. Det er det, Socialdemokraterne skal lære af forstaa. De har jo Teologer inden for Partiet, og de maa sagtens kunne finde et eller andet Ord herom, som der kan prækes om, næste Gang man kommer til Gruppemøde: om ikke at bære Vidnesbyrd mod Næsten, Vidnesbyrd, som er i Uoverensstemmelse med Sandheden. For det er det, naar man i 1947 fragaar sine Krav fra 1946.

Saa kommer jeg til Ministeren. Han havde en betinget Tak til mig. I lige Maade, højtærede Minister! Der var saamænd ikke saa meget at takke for. Vi er selvfølgelig altid rede til at gaa ind i en saglig Drøftelse af ethvert Forslag, og paa dette Omraade, som jeg indrømmer jeg har megen Interesse for og stor Kærlighed til, er det klart, at vi ogsaa vil være med til en Undersøgelse. Den højtærede Minister siger, at der er andre Omraader, hvor der kan bruges flere Penge. Det var netop det, jeg gjorde gældende i Dag. De, der møder op med deres Krav gennem de store Organisationer, øver paa Forhaand en vis Indfyldelse paa de politiske Magthavere. Det kan vi se her. Det er min bestemte Opfattelse, at paa andre Omraader kunde Pengene anvendes bedre. Nu er den højtærede Socialminister jo ikke Minister for Alders- og Invaliderentemodtagerne, men han er Minister for hele Socialdepartementet, og det kan ikke nytte, at Ministeren bruger Pengene her og saa tror, at han kort efter paa ny kan henvende sig til Finansministeren og faa et tilsvarende Beløb. Den tror jeg ikke paa. Det er derfor, jeg vil have undersøgt, i hvilket Omfang man kan bruge de Penge, her er Tale om.

Saa siger Ministeren, at der er Forbedringer. Ja, jeg kunde godt lide at faa en autentisk Undersøgelse ogsaa deraf. Saa længe jeg var Minister, blev de Klager, der kom ind — til stor Ulempe for Embedsmændene — undersøgt, praktisk talt enhver Klage, og vi undersøgte ogsaa en hel Del af det urimelige Avissskriveri, undersøgte det paa Stedet. Hvad Eengangstillægget angaar, var det saaledes, at det Eengangstillæg, som den nuværende højtærede Statsminister gennemførte som Socialminister i 1945, var for den alt forløbne Tid. Det næste Tillæg blev givet inden for to Finansaar. Man kan ikke lægge det sammen, som det er gjort, man kan ikke administrere Rabatmærkerne i Strid med det Cirkulære, som er udsendt, og saa sige: det er det, de har faaet. Det ligger saaledes, at naar man har gjort op, hvad den enkelte har faaet i Rente, saa har man i adskillige af de Tilfælde, vi har undersøgt, undladt at medtage de Beløb, som Brændsels- og Beklædningshjælp virkelig var, og opgivet Beløbet for August eller September. Det er ingen fin Sammenligning. Jeg bebrejder ikke